

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 119

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 februarie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
70.	— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru modificarea art. 3 din Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.924/2005 privind emiterea permiselor de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate din cadrul aeroporturilor civile	1-2
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. XII din 21 noiembrie 2005.....	2-3
	Decizia nr. XIII din 21 noiembrie 2005.....	4-5
	Decizia nr. XV din 21 noiembrie 2005.....	5-6
	Decizia nr. XVII din 21 noiembrie 2005.....	7-8

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru modificarea art. 3 din Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.924/2005 privind emiterea permiselor de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate din cadrul aeroporturilor civile

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 443/2005 pentru aprobarea Programului național de securitate aeronautică,

în temeiul art. 4 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, republicată, precum și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 3 din Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.924/2005 privind emiterea permiselor de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate din cadrul aeroporturilor civile, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.032 din 21 noiembrie 2005, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Se delegă administratorilor aeroporturilor civile competența emiterii permiselor de acces în zonele cu acces limitat și în cele cu acces limitat securizate, stabilite în perimetrul infrastructurilor pe care le administrează, pentru următoarele categorii de personal:

- a) personalul ambasadelor și organizațiilor internaționale;
- b) personalul instituțiilor guvernamentale cu atribuții de îndrumare și control, precum și pentru personalul cu

atribuții de control al organismelor tehnice specializate, cărora Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului le-a delegat competențe.

(2) Permisele de acces pentru personalul prevăzut la alin. (1) lit. a) se emit cu avizul Ministerului Afacerilor Externe.“

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 20 ianuarie 2006.
Nr. 70.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XII

din 21 noiembrie 2005

Dosar nr. 12/2005

Sub președinția doamnei Lidia Bărbulescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secția Unite, conformându-se dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit în vederea examinării recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la căile de atac împotriva încheierilor pronunțate în cursul urmăririi penale, în primă instanță și în apel, referitoare la revocarea, înlocuirea sau încetarea arestării preventive.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea cerințelor legii, fiind prezenți 95 de judecători din totalul de 110 judecători aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se stabili că încheierea prin care se dispune, în cursul urmăririi penale, respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive, precum și încheierea dată, în cursul judecății în primă instanță și în apel, prin care se respinge cererea privind revocarea, înlocuirea sau încetarea arestării preventive, nu pot fi atacate, separat, cu recurs.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 140³ alin. 1 și ale art. 141 din Codul de procedură penală, s-a constatat că instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, pronunțându-se în mod diferit cu privire la posibilitatea atacării, separat, cu recurs a încheierii pronunțate în cursul urmăririi penale, precum și în cursul judecății în primă instanță și în apel, prin care a fost respinsă cererea de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că această încheiere poate fi atacată separat cu recurs, în temeiul art. 140³ alin. 1 și al art. 141 din Codul de procedură penală.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că o atare încheiere nu poate fi atacată, separat, cu recurs, întrucât art. 140³ alin. 1 și art. 141 din Codul de procedură penală nu prevăd o cale de atac separată împotriva încheierii pronunțate în cursul urmăririi penale, în primă instanță sau în apel, prin care a fost respinsă cererea de revocare, înlocuire ori încetare a arestării preventive.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Potrivit art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală, încheierea prin care se dispune, în timpul urmăririi penale, luarea măsurii arestării preventive, încheierea prin care se dispune revocarea, înlocuirea, încetarea sau prelungirea arestării preventive și încheierea de respingere a propunerii de arestare preventivă pot fi atacate cu recurs de către învinuit sau inculpat și de procuror la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Din prevederile acestui text de lege rezultă că încheierea prin

care nu se dispune revocarea, înlocuirea sau încetarea arestării preventive, ci se respinge cererea de revocare, înlocuire ori încetare a acestei măsuri preventive, nu poate fi atacată cu recurs în condițiile art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală.

Cu privire la calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecății privind măsurile preventive, art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală prevede că încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea, încetarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care se constată încetarea de drept a arestării preventive, poate fi atacată separat cu recurs de procuror sau de inculpat. Prin urmare, art. 141 nu prevede o cale de atac separată și împotriva încheierii date în primă instanță sau în apel, prin care se respinge cererea de revocare, înlocuire ori încetare a unei măsuri preventive, inclusiv a arestării preventive, și, ca atare, această încheiere nu poate fi atacată separat cu recurs, în condițiile art. 141 din Codul de procedură penală.

În raport cu prevederile art. 140³ alin. 1 și ale art. 141 din Codul de procedură penală, a recunoaște calea de atac a recursului separat, împotriva încheierii pronunțate în cursul urmăririi penale, în primă instanță sau în apel, prin care se respinge cererea de revocare, înlocuire ori încetare a arestării preventive, înseamnă a recunoaște o cale de atac neprevăzută de lege, ceea ce ar fi contrar art. 23 alin. (7) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege, iar împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. În același timp s-ar încălca art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, în temeiul căruia încheierile care nu pot fi atacate, separat, cu recurs, potrivit legii, pot fi atacate cu recurs numai odată cu sentința sau decizia recurată.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a se stabili că încheierea prin care se dispune, în cursul urmăririi penale, respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive, precum și încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive, nu pot fi atacate, separat, cu recurs.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 140³ alin. 1 și ale art. 141 din Codul de procedură penală, stabilesc:

1. Încheierea prin care se dispune, în cursul urmăririi penale, respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive nu poate fi atacată, separat, cu recurs.

2. Încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune respingerea cererii de revocare, înlocuire sau încetare a arestării preventive nu poate fi atacată, separat, cu recurs.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 noiembrie 2005.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIDIA BĂRBULESCU

Magistrat-asistent șef,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**— SECȚIILE UNITE —****DECIZIA Nr. XIII****din 21 noiembrie 2005**

Dosar nr. 23/2005

Sub președinția doamnei Lidia Bărbulescu, vice-președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secția Unite, conformându-se dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit în vederea examinării recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la modul de soluționare a plângerii adresate direct instanței de judecată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, fără ca acestea să fie atacate, în prealabil, conform art. 278 din Codul de procedură penală, la procurorul ierarhic superior.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea cerințelor legii, fiind prezenți 95 de judecători din totalul de 110 judecători aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se stabili că plângerea făcută conform art. 278¹ din Codul de procedură penală împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale date de procuror este inadmisibilă, dacă instanța a fost sesizată direct de persoana vătămată sau de orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate, fără să fi formulat, în prealabil, plângere la procurorul ierarhic superior, în condițiile art. 278 din același cod.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, pronunțându-se în mod diferit cu privire la modul de soluționare a plângerii adresate direct instanței de judecată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, fără ca acestea să fie atacate, în prealabil, conform art. 278 din același cod, la procurorul ierarhic superior.

Astfel, unele instanțe au dispus scoaterea cauzei de pe rol și trimiterea dosarului la parchet pentru rezolvarea plângerii de către procurorul ierarhic superior, iar alte instanțe au respins plângerea ca inadmisibilă.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Potrivit art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, persoana vătămată și orice alte persoane ale căror interese

legitime sunt vătămate pot face plângere la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale date de procuror, după respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 din același cod, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare a acesteia, potrivit art. 277 și 278 din Codul de procedură penală.

Din prevederile art. 278¹ alin. (1) din Codul de procedură penală rezultă că plângerea în fața instanței împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a urmăririi penale, dată de procuror, poate fi făcută și deci este admisibilă numai după respingerea plângerii formulate, conform art. 275—278 din același cod, împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului.

Introducerea plângerii împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale, a ordonanței sau a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a urmăririi penale la prim-procurorul parchetului, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori, după caz, la procurorul ierarhic superior constituie, așadar, o condiție prealabilă prevăzută de lege, obligatorie pentru exercitarea procedurii reglementate în art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Totodată rezolvarea plângerii formulate în temeiul art. 275—278 din Codul de procedură penală de către prim-procurorul parchetului, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori, după caz, de către procurorul ierarhic superior, potrivit art. 278 din același cod, constituie o procedură obligatorie, care trebuie parcursă de persoana vătămată și de orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate înainte de a formula plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată.

Cum dispozițiile relative la sesizarea instanței sunt prevăzute sub sancțiunea nulității absolute conform art. 197 alin. 2 din Codul de procedură penală, plângerea adresată direct instanței de judecată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, fără ca acestea să fie atacate în prealabil, în temeiul dispozițiilor art. 278 din același cod, la procurorul ierarhic superior, este inadmisibilă, în acest caz fiind încălcate dispozițiile relative la sesizarea instanței.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a se decide în sensul concluziei menționate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, stabilesc:

Plângerea adresată direct instanței de judecată împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, dată de procuror, fără ca acestea să fie atacate, în prealabil, conform art. 278 din Codul de procedură penală, la procurorul ierarhic superior, este inadmisibilă.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 noiembrie 2005.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIDIA BĂRBULESCU

Magistrat-asistent șef,
Victoria Maftai

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XV

din 21 noiembrie 2005

Dosar nr. 14/2005

Sub președinția doamnei Lidia Bărbulescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite, conformându-se dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit în vederea examinării recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la organul judiciar competent să dispună desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat în cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, printr-o soluție de netrimitere în judecată adoptată de procuror.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea cerințelor legii, fiind prezenți 95 de judecători din totalul de 110 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se stabili că în cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, printr-o soluție de netrimitere în judecată adoptată de procuror, acesta poate promova în fața instanței civile acțiunea pentru desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 14 alin. 3 lit. a) din Codul de procedură penală, s-a constatat că instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, pronunțându-se în mod diferit cu privire la organul judiciar competent să dispună desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat în cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, printr-o soluție de netrimitere în judecată adoptată de procuror.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, în aceste cazuri, organul judiciar competent să dispună desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat este procurorul care a adoptat soluția de netrimitere în judecată, alte instanțe s-au pronunțat în sensul că instanța penală are competența de a desființa înscrisurile falsificate, iar alte instanțe, dimpotrivă, în sensul că instanța civilă are competența de a desființa asemenea înscrisuri.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Art. 14 din Codul de procedură penală, referitor la obiectul și exercitarea acțiunii civile în procesul penal, prevede la alin. 3 lit. a) că repararea pagubei se face potrivit legii civile în natură, prin restituirea lucrului, prin restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, prin desființarea totală ori parțială a unui înscris și prin orice alt mijloc de reparare.

În cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, prin încetarea urmăririi penale sau

scoaterea de sub urmărire penală, în temeiul art. 245 alin. 1 lit. b) și c) și al art. 249 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin ordonanța de încetare a urmăririi penale sau prin cea de scoatere de sub urmărire penală procurorul dispune asupra restituirii lucrurilor care potrivit art. 118 din Codul penal nu sunt supuse confiscării speciale și asupra restabilirii situației anterioare săvârșirii infracțiunii. Din prevederile acestor texte de lege, precum și din prevederile art. 169 și 170 din Codul de procedură penală rezultă că procurorul are competența de a dispune cu privire la repararea pagubei în natură numai prin restituirea lucrurilor și restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

Prin urmare, ori de câte ori repararea pagubei în natură nu se face prin restituirea lucrurilor sau restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii, ci prin desființarea totală ori parțială a unui înscris sau prin orice alt mijloc de reparare, competența de a dispune repararea pagubei în natură aparține instanței de judecată.

Instanța penală are competența de a dispune cu privire la repararea pagubei în natură, inclusiv prin desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat, dacă acțiunea civilă este alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, fie prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă potrivit art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală, fie prin exercitarea din oficiu a acțiunii civile în cazurile prevăzute în art. 17 alin. 1 din același cod, iar instanța penală este sesizată atât cu soluționarea acțiunii penale, cât și cu soluționarea acțiunii civile, rezolvarea acțiunii civile de către instanța penală fiind strâns legată de rezolvarea acțiunii penale, așa cum rezultă și din prevederile art. 346 din Codul de procedură penală.

Pentru cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, instanța penală nefiind deci sesizată cu soluționarea acțiunii penale, nici o formă de procedură

penală nu prevede competența acestei instanțe de a se pronunța cu privire la acțiunea civilă și de a dispune repararea pagubei în natură prin desființarea totală ori parțială a unui înscris sau prin orice alt mijloc de reparare.

Ca atare, în lipsa unei norme de procedură care să prevadă competența instanței penale de a soluționa acțiunea civilă în cauzele în care procurorul a adoptat o soluție de netrimitere în judecată și în raport cu prevederile art. 184 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora când nu este caz de judecată penală sau dacă acțiunea publică s-a stins sau s-a prescis, falsul se va cerceta de instanța civilă, prin orice mijloace de dovadă, competența de a dispune desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat, în cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, aparține instanței civile.

În ceea ce privește dreptul la acțiunea pentru desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat, exercitată în fața instanței civile, întrucât art. 45 alin. 1 din Codul de procedură civilă prevede că Ministerul Public poate porni acțiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege, iar normele de procedură sunt de strictă interpretare, procurorul are calitatea procesuală activă numai în limitele stabilite prin acest text de lege. Prin urmare, procurorul poate exercita în fața instanței civile acțiunea pentru desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat numai în cazurile prevăzute în art. 45 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În celelalte cazuri, având în vedere principiul disponibilității, ca principiu general al desfășurării procesului civil, acțiunea pentru desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat aparține părților.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a se decide în sensul concluziilor menționate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 14 alin. 3 lit. a) din Codul de procedură penală și a dispozițiilor art. 184 din Codul de procedură civilă, stabilesc:

1. În cauzele în care acțiunea penală s-a stins în faza de urmărire penală, printr-o soluție de netrimitere în judecată, adoptată de procuror, acesta are calitatea de a exercita în fața instanței civile acțiunea pentru desființarea totală sau parțială a unui înscris falsificat, numai în cazurile prevăzute de art. 45 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

2. În celelalte cazuri, aceeași acțiune aparține părților.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 noiembrie 2005.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIDIA BĂRBULESCU

Magistrat-asistent șef,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**— SECȚIILE UNITE —****DECIZIA Nr. XVII****din 21 noiembrie 2005**

Dosar nr. 29/2005

Sub președinția doamnei Lidia Bărbulescu, vicepreședintele Înaltei Curții de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite, conformându-se dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit în vederea examinării recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la întocmirea unei minute în cazurile în care judecătorul sau instanța se pronunță prin încheiere asupra măsurilor preventive.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea cerințelor legii, fiind prezenți 95 de judecători din totalul de 110 judecători aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se stabili că soluționarea cererilor privind măsurile preventive se realizează prin încheiere motivată, fără întocmirea, în prealabil, a unei minute, conform art. 309 din Codul de procedură penală.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul de procedură penală, s-a constatat că instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, pronunțându-se în mod diferit cu privire la întocmirea unei minute, în cazurile în care judecătorul sau instanța se pronunță prin încheiere asupra măsurilor preventive.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, în aceste cazuri, neîntocmirea unei minute nu invalidează încheierea prin care se dispune cu privire la măsurile preventive.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că încheierile pronunțate în materia măsurilor preventive trebuie să fie precedate de întocmirea unei minute, sub sancțiunea nulității absolute.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Potrivit art. 309 din Codul de procedură penală, rezultatul deliberării se consemnează într-o minută care

trebuie să aibă conținutul prevăzut pentru dispozitivul hotărârii. Minuta se semnează de membrii completului de judecată.

Prevederile art. 309, nefăcând nici o distincție în raport cu felul hotărârii care urmează să fie pronunțată în urma deliberării, se aplică atât atunci când instanța se pronunță prin sentință sau decizie, cât și atunci când se pronunță prin încheiere.

Totodată, aplicabilitatea prevederilor art. 309 nefiind limitată la situația când instanța soluționează cauza în fond, rezultă că ori de câte ori instanța deliberează și se pronunță asupra unei măsuri, deci și asupra unei măsuri preventive, printr-o hotărâre, inclusiv printr-o încheiere, rezultatul acestei deliberări se consemnează într-o minută.

Prin urmare, în toate cazurile în care judecătorul sau instanța se pronunță prin încheiere asupra măsurilor preventive, având loc o deliberare asupra acestora, rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, așa cum se prevede în art. 309 din Codul de procedură penală.

Minuta leagă instanța și constituie o garanție că la redactarea încheierii nu se va omite, adăuga sau schimba ceva privind soluția și, de aceea, în special în cazul încheierilor care pot fi atacate separat cu recurs, cum sunt cele mai multe dintre încheierile prin care judecătorul sau instanța se pronunță asupra măsurilor preventive, se impune ca rezultatul deliberării să fie consemnat într-o minută.

În lipsa minutei nu ar putea fi realizat controlul judiciar asupra rezultatului deliberării, ceea ce atrage sancțiunea nulității absolute prevăzută în art. 197 alin. 2 din Codul de procedură penală.

În lipsa minutei nu ar putea fi realizat nici controlul judiciar asupra acestor încheieri, cu privire la modul în care au fost respectate dispozițiile relative la compunerea completului de judecată, dispoziții prevăzute sub sancțiunea nulității absolute, potrivit art. 197 alin. 2 din Codul de procedură penală.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și a se stabili că în cazurile în care judecătorul sau instanța se pronunță prin încheiere asupra măsurilor preventive este obligatorie întocmirea unei minute, sub sancțiunea nulității absolute.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul de procedură penală, stabilesc:

În cazurile în care judecătorul sau instanța se pronunță prin încheiere asupra măsurilor preventive este obligatorie întocmirea unei minute, sub sancțiunea nulității absolute.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 noiembrie 2005.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

LIDIA BĂRBULESCU

Magistrat-asistent șef,
Victoria Maftai

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 112957